

PROLOG

KONEC VÝPRAVY

Rytíř Caldor stál na úpatí hory zahalené v mlze. Jeho bronzové brnění tlumeně zářilo v ranním světle. V ruce svíral těžký meč.

Obrátil se na svého panoše Edwarda a ukázal zbraní vzhůru do svahu. „Vystoupím nahoru nad mlhu,“ řekl chlapci. „Drak už je nablízku, cítím to. Potřebuju se jen

dostat nad mlhu, abych ho *viděl*.
Musíme ho přemocet, chceme-li
zachránit naše království!“

„Hodně štěstí, pane,“ popřál mu
rozechvělým hlasem Edward, když
se rytíř obrátil a začal stoupat
po hladkém tmavém svahu. Caldor
měl co dělat, aby se na překrývajících
se plátech skály udržel. Kámen byl
hladký jako sklo, ale rytíř se
odhodlaně, i když pomalu,
propracovával vzhůru. Za chvíli ho
pohltila mlha a zmizel z dohledu.
Byl to podivný kopec, něco takového
Edward ještě nikdy neviděl. Teď,
když byl jeho pán pryč, uvědomil si,
jaké je ticho. Zachvěl se a přitom ho
zamrazilo v předtuše čehosi
děsivého.

Najednou se hora začala otřásat.
Otřesy zavibrovaly Edwardovi

v chodidlech a byly stále patrnější. Zavrával, a vtom ho silný otřes srazil k zemi tak prudce, až mu zacvakaly zuby. Ucítel v puse slanou chuť a přiložil si ruku ke rtům. Krev! Co se to děje? „Caldore!“ vykřikl Edward a pokoušel se postavit. Skála se pod ním znovu pohnula. „Vraťte se!“ Ale jeho hlas se v pronikavém skřípění skalisek vytratil. Celá hora se otřásla. Edward hrůzou znehybněl. Sesype se pod ním úplně?

Podíval se nahoru a údivem zalapal po dechu. Obrovská skála nad ním se začala *pohybovat*. Pomalu se roztáhla a na okrajích ostrých jako břitva se zaleskly sluneční paprsky. Najednou projela vzduchem jako ostří obrovské sekery, až sebou Edward leknutím trhnul.

Skulil se stranou a vysoko nad sebou zahlédl Caldora, jak se tiskne k temnému svahu hory. Za ním se vztyčila hrotitá hlava obřího netvora. Měla stejnou barvu jako hladké skály kolem. Oči jí sálaly temným ohněm.

„Vraťte se, Caldore!“ křičel zoufale Edward. Najednou to všechno dávalo příšerný smysl. Drak není blízko hory – *on* je ta hora! A Caldor se sotva drží nestvůře na krku!

„Caldore!“ vykřikl znovu. Ale děsivý řev jeho slova pohltil. S námahou se postavil na nohy a leknutím otevřel ústa.

Podíval se dolů a zjistil, že na tom není o nic lépe než Caldor. Stál drakovi na ocasu! Nejraději by utekl, ale byl ztuhlý hrůzou. A když znovu pohlédl nahoru, věděl, že svého

rytíře neopustí. Jen s hrůzou pozoroval, jak drak doširoka rozevřel křídla nad hlavou a v smrtelném rytmu jimi zamával.

„Chystá se odletět!“ křičel.

„Rychle, Caldore –“

„Vrať se, Edwarde!“ volal Caldor a dál se zoufale držel netvorovi na krku. „Vrať se do města! Varuj krále Huga! Zachraň se aspoň ty!“

Na to však nezbýval čas. Drak švihl ocasem a Edward vyletěl do vzduchu. Dopadl tvrdě na zem, třásl se, lapal po dechu a jen bezmocně sledoval pohledem netvora, jak vylétá výše do vzduchu a mizí v mlze, Caldor s ním.

A s hrůzou se díval, jak kousek od něho dopadla s rachotem na zem železná rukavice, sežehlá plamenem

a dýmající. V uších mu dozníval
Caldorův křik.

Ozvěna křiku se ještě chvíli
vznášela, pak utichla také.

